

Komandi partur:

Í komandi Miðvikuni verður frásøgn frá dóttir og abbasoni bretskum hermanni, sum var í Føroyum undir seinna heimsbardaga. Her verður enn eitt íkast til hesa søgu.

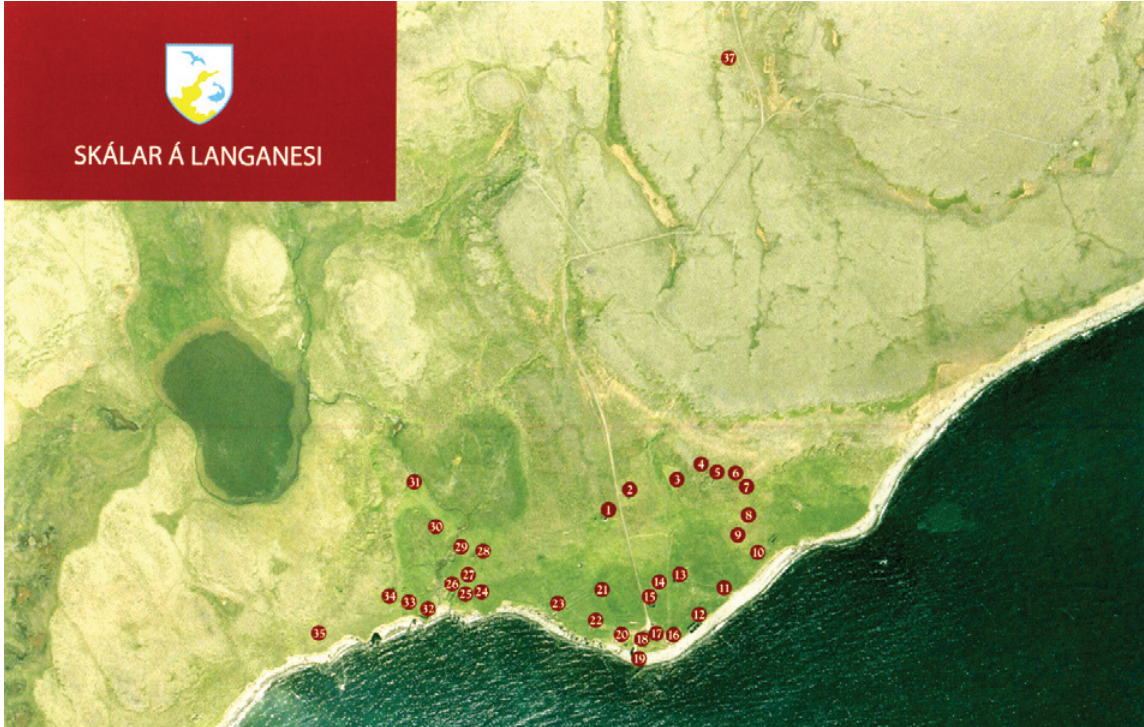
Óli Jacobsen
olijacobsen@olivant.fo

Her hava mong føroysk fiskiskip krokað

Tveir gamlir vinir frá fiskimannafelagstiðini. Frásøgmaðurin á ferðini saman við Erling Joensen frá Gjógv

Skálur sæð úr erva. Smáu rundingarnar vísa, hvar hús hava verið

har vit triggjar bátsmanningar búðu. Krovið býttu vit okkara millum og pylsuna eisini, men kona Joel fekk mörin, høvdið og beinini afturfyri ómakin.

Vit vóru annars falnir væl til á Skála og kendu mestsum øll. Tað var tí eitt sindur merkiligt at fara avstað aftur. Men alt fær ein enda, eisini hetta.

Upp varð klárað vil Aldufelagið. Men nú var trupulleikin at sleppa til Seyðisfjarðar, tí fartur var eingin enn. Bátin høvdu vit selt á Skála fyri 140 krónur.

Nú lá hann høgt, og skip vóru komin undir Nesið. Eitt av hesum var Buttercup hjá Evensen í Havn, sum Andreas í Túni á Toftum førði. Hann kom í land og varð spurður, um hann kundi koma suður á Seyðisfjørðin við okkum. Hann svaraði, at tað var í lagi, um hann fekk loyvi frá reiðarinum. Nú bleiv spennandi, hvat svarið bleiv. Vit fóru at pakka niður uppá berá. Vit vóru lidnir, men eingi boð vóru komin. Nú var komið fram til 6. september, og spenningurin vaks. Men so komu beskeðini. Hann vildi føra okkum suður til Seyðisfjarðar fyri 10 krónur fyri mannin. Umframt hetta skuldu vit gjalda havnargjaldið. Hesum tóku vit gleðiliga av.

Tað var beinanvegin byrjað at føra umborð, men tað var ikki liðugt fyrr enn móti morgni 7. september

Grótu, tá vit fóru

Á Skála var alt samankomið, sum kundi ganga. Nógv grótu og bóðu okkum vera vælkomnar næsta summar. Vit komu til Seyðisfjarðar nakað út á seinnapartin tann 7. Vit vórðu vístir til eini hús hjá Aldufelagnum, sum kallaðust Liverpool. Har skuldu vit vera, til Nova kom.

Dagin eftir fingið vit boð um at mæta á skrivstovuni hjá Steffan Jónsson, stjóran á Aldufelagnum. Vit høvdu roknað við at fáa okkara ágóða heim við okkum. Men nú skiltist, at peningaávísingin skuldi sendast við posti til Føroya. Tá fekk eg illgruna um, at tað mundi ikki standa so væl til. Eg segði tá við hann, at í so fall lá eg eftir, til eg hevði fingið pengarnar. Tá fekk eg við onkrari undanførslu ávísingina.

Um eg hevði latið hann sent ávísingina við posti, sum hann ætlaði, so kundu vit spælt av við alt.

Vit vóru tveir dagar á Seyðisfirði, áðrenn Nova kom. Meðan vit bíðaðu, hentaðu vit ber. Hetta var besta tinganest, sum børnini heima kundu fáa úr Íslandi.

So kom Nova, og vit fóru umborð. Leiðin gekk síðani til Nordfjørðin, Reyðarfjørðin, Eskifjørðin og seinast á Fáskrúðsfjørðin, har leirvíkingarnir komu umborð. Eg tosaði við Jóan Jakku á Gerðismørkum, hvussu summarið hevði gingist á Vattarnesi. Hann lat væl at og

segði, at hetta var eitt tað besta summar, hann hevði verið har yviri. Nú høvdu teir maskinbát, og hetta var ein grúlligur lætti. Teir høvdu fingið 260 skippund. Hann spurdi, hvat vit høvdu fingið. Jú vit høvdu fingið 221 skippund í turrum fiski, men teir høvdu roynt eina viku meira enn vit. Hann helt, at tað var óført, sum vit høvdu fingið.

Av Fáskrúðsfirði varð lagt til havs til Føroya. Tað tók 26 tímar millum londini. Vit komu á Fuglafjørð um 6 tíðina 12. september.

Vit sendu boð eftir Kalsoynni, og Hanus bóndi kom eftir okkum og førði okkum til Húsar.

Av Húsum vóru við Ravninum Johannes Fr. Joensen og Símun K Joensen. Johan H Hendriksen og Johan Elias Eliassen vóru úr Mikladali.

Áðrir útróðarmenn av Húsum á Skála vóru m.a. Sivar Højgaard, Jóan J. Joensen, Hanus Joensen, Jóannes Johannesen, allir av Húsum. Vit vóru Gud havi lov allir væl fyri og afturkomnir í øllum góðum. Vit triggir á Geil vóru nú allir væl afturkomnir til hús. Mikladalsmenninar førdu vit norður tað sama kvøldið.

Tá varð byrjað aftur, sum áðrenn vit fóru, at arbeiða í bø, haga og báti.

Til Klaksvíkar at rokna av

Men so komu pengarnir gjøgnum

Føroya Banka. Eg bað Johan Elias og Johan Hendrik koma heim til Húsar at býta pengarnar, og tá ið alt var avtrekt vóru millum 800 og 900 krónur eftir í part til hvønn okkara.

Vit fingið tiskil einar 200 krónur meira, enn um eg hevði farið við Sigurfarinum. Nú var eftir at fara innar til Klaksvíkar at betala skuldina til Kjølbroy. Hetta var um 2-3.000 krónur.

So helt eg ein dagin við Símun bróður, at vit áttu at farið inn til Klaksvíkar við pengunum, sum vit skyldaðu Kjølbroy.

So var gjørt. Vit stímaðu inn á Biskupstøð. Eg fór niðan í handilin at innloysa skuldarbrævið. Kjølbroy var har. Vit heilsaðust, og hann segði: "Væl afturkomin Jóannes. Sum eg hoyri hava tit verið sera hepnir við útróðrinum í summar". Eg helt, at hetta var nógv yvir okkara væntan. Hann fór eftir skuldaskjalinum. Eg lat hann fáa pengarnar. Hann skrivaði gildið á skjalið, gav mær tað og sigur við meg, at um vit fara avstað aftur eina aðra ferð, so vóru teir altíð fúsir at vera til hjálpar. Eg takkaði fyri hjálpina, sum hann hevði veitt okkum og tað álit, Kjølbroy hevði sýnt okkum við at lata okkum útgerð til ferðina. Hann segði: "Eg metti tykkum sum álitismenn, og tit hava roynt sum álitismenn, sum hetta skjál ber boð

um, men Jóannes, sildagarnið skal tú eiga." Eg takkaði aftur fyri og síðan skiltust vit.

Meðan eg hevði verið upp hjá Kjølbroy, høvdu hinir roynt eftir øðum. Tað ráddi um at nýta tíðina. Teir skuldu koma eftir mær á Litlubeding. Tá høvdu teir fingið tvær kurvar av øðum, so nú høvdu vit fingið agn eisini.

Vit róðu væl hýrdir aftur til Húsar. Hervið var hesin Skálatúrur komin at enda og hvør hevði fingið sítt.

Fyrst var reisan yvir goldin, síðan fekk Aldufelagið sítt. Ferðin frá Skála við Buttercup til Seyðisfjarðar var goldin, og tað sama var reisan til Føroya.

Eg havi nógv gott at minnast aftur á hesa ferð. Eg fekk nógvar góðar vinir, sum eg havi nógv at takka fyri. Var tú fyrst komin í takføri við ein íslending, kundi tú líta á hann. Hetta er erfaringin eg fekk.

Men tað bleiv bara tann eini Skálatúrur hjá mær. Eg var fallin til við sluppfiskiskapinum, og mær dámdi tað væl. Tí fór eg aftur at fiska við slupp.

Hetta er so endin á hesi frásøgn hjá Jóannes. Men hann greiddi frá mongum øðrum áhugaverdum, sum kanska verður komið aftur til. Hann kom at sigla nógv, serliga við sluppini Gudrun.